

O B Ě Ž N Í K č. 64Spolupracovat ano - ale s kým ?

P. Tigrid usiluje již delší dobu o to, aby udělal z Pelikána a Mlynáře "demokraty", s nimiž by mohla ostatní část exilu usednout s dobrými pocity k jednomu stolu. S tímto snažením se můžeme ovšem jen těžko ztotožnit, i když je chápeme: p. Tigrid to má ve své pracovní náplni, za kterou je příslušnými místy také náležitě honorován a jedná tedy především ve svém osobním zájmu.

Velmi však pochybujeme, že aktivně vystupující exil může tuto nabídku přijmout a podat si ruce s lidmi, kteří za tak tragických okolností zasáhli do osudu nás všech.

Vůbec nejde o to, že by Pelikán, Mlynář a další neměli pomáhat při likvidaci dnešního režimu v Praze. Jim konec konců, chtějí-li se uživit, nic jiného nezbyvá. Pro nás je však nepřijatelné, aby právě tyto pány byli zatahováni do řad demokratické koalice, která se na jednáních ve Frankfurtu a jinde - i pod vlivem Tigrida - postupně vytváří. S takovým "snažením" v žádném případě nesouhlasíme a pochybujeme, že by p. Tigrid nám mohl dát rozumné vysvětlení k tomu, co může účast těchto "demokratů" na politickém dění v exilu nebo později dokonce ve svobodné vlasti ospravedlnit. Snad jejich komunistická minulost? Nebo současné úsilí vyěplhat se - tentokrát pod záminkou boje proti komunismu - opět "nahoru"? Bylo by přece naivní si myslet, že tyto pány někdy zajímal osud "obyčejného člověka" v Československu a dnes situace "obyčejných exilových pracovníků" na Západě. Nad tyto starosti byli vždy povzneseni.

Ještě jsme nezapomněli, že když se v r. 1979 snažil Čs. poradní sbor v západní Evropě vytvořit u příležitosti vzpomínkového večera na J. Falacha ve Vídni sdružení, které by pomáhalo z prostředků, jež měl Poradní sbor k dispozici, chartistům doma i v zahraničí, Mlynář se odmítl této akci vůbec zúčastnit a zdůvodňoval to tím, že s Poradním sborem může být ve styku snad Pachman, ale ne on se svým postavením v exilu a s problémy, které musí řešit. Podrobnosti pochopitelně nesdělil, ale pravdou je, že zatímco Chartisté a další příslušníci exilu jsou často ve velmi nezáviděníhodné situaci, do níž se i jeho "příčiněním" dostali, "socialista" Mlynář má dnes opět statisícové příjmy.

Z Renner Institutu dostává sice jen 5.000,- šilinků měsíčně, ale má tím zajištěno své penzijní pojištění. Hlavní příjmy má pak z projektu "pražského jara", kde si z prostředků SPD sám "vyúčtovává "

10.000,- DM ročně, za scénář k filmu "Mráz přichází z Kremlu", za nějž dostal 60.000,- marek, za své hostování na universitě v Brémách, které mu vynáší 6.000,- DM měsíčně a příjmy má pochopitelně i za knihy a studie, které píše. A protože i to je u něho málo, "vyběhal" si u SPÖ přidělení dalšího "studijního" úkolu, za který mu "dobročinný" fond jedné vídeňské banky zaplatí jen v tomto roce na 200.000,- šilinků. Jinak tomu není ani s Pelikánem. I on si dokázal mimo příjmů za své knihy, za práci na Listech a za různá vystoupení získat statisícové částky od socialistických stran západní Evropy, z různých fondů a jiných zdrojů. O platu 6.500,- dolarů měsíčně, který má včetně diet, cestovného a dalších hrazených výdajů ve funkci poslance Evropského parlamentu, se mu ovšem v minulosti ani nezdálo. Dnes také o styk s "normálním" exilem nebo s "revoluční" mládeží, kterou na Západě ještě před několika lety vyhledával, nemá samozřejmě zájem. A podobně je na tom i Müller, který vedle svého profesorského platu si nahání do vlastní kapsy i část subvencí, které dostává na svůj Index, stejně je tomu i s Hejzlarem, který v soukromých rozhovorech stále ještě blouzní o založení KSČ v exilu a s dalšími výtečníky, z nichž by bylo hříchem vynechat Pavku Kohouta, kdysi nadšeného opěvovatele "strany". Nemá cenu se vracet k jeho miliónářské minulosti a ani se už nepozastavíme nad tím, že i dnes si může dovolit investovat do svého přepychového bytu ve Vídni několik set tisíc šilinků. Zarazil nás však článek v rakouském časopisu PROFIL /č.49 z 1.12.1980/, v němž řada čtenářů přenáší svůj odpor k takovým typům, jako je Kohout a Landovský, na celý exil. A to je zlé.

Přimlouváme se proto za to, aby především na ně se obracel prof. Janouch, když shání finanční prostředky pro svou Nadaci na pomoc odpůrcům režimu v Československu. Jenomže v těchto případech jako by všechna iniciativa z našich "hrdinů" vymizela. Jejich "ochota" jde dokonce tak daleko, že když v minulém roce přijel na Západ I. Kyncl, půjčil mu Kohout k odvozu do NSR po dlouhém zdráhání svůj vůz /s nímž měl Kyncl na hranici nemalé potíže, neboť vůz má stále čs. poznávací značku, aby majitel nemusel platit daně/ a nechal ho běhat s 50,- DM po Evropě. Nedivíme se ani rozhořčení Pachmana, který na rozdíl od "socialistického milionáře" považoval za svou povinnost poskytnout Kynclovi finanční pomoc. Z tohoto pohledu proto ani nepřekvapuje, že na poslední chvíli "utekl" z tábora "socialistů" Lederer a ke zděšení Pelikána přešel k Pachmanovi. Asi věděl proč.

Stejně tak však i my máme své představy o přátelích, s nimiž chceme spolupracovat. Nechtě se proto p. Tigrid nediví, že k zatahování bývalých komunistů do demokraticky smýšlejícího exilu nebudeme mlčky přihlížet.

